Hazireti İsa Ölü Duvaları

ΠΛΗΡΗΣ Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΘΡΗΝΟΥ
ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΓΚΩΜΙΩΝ

ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ
ΕΠΕΝΕΧΘΕΙΣΑΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

SISMANOGLIO MEGARO

Basımevi M. KOSTANTINOPULOS

ΤΥΠΟΙΣ Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ ΓΕΡΑΛΤΗ ΤΖΑΜΙ, ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ ΣΟΚΑΚ ΓΙΟΡΔΑΝ ΧΑΝ

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ Ι. ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ

Ἅμα τῇ κρούσει τοῦ κώδωνος κατέρχεται ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ εὐθὺς ὁ ἱερεὺς *Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων*, ὁ Ἀρχιερεὺς *Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι, Βασιλεῦ οὐράνιε,* ὁ ἀναγνώστης *Ἅγιος ὁ Θεὸς, Παναγία Τριὰς, Πάτερ ἡμῶν.* Ὁ ἱερεὺς *Ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία.* Ὁ ἀναγνώστης *Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου. Δόξα Πατρί. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἑκουσίως. Καὶ νῦν. Προστασία φοβερὰ καὶ ἀκαταίσχυντε.* Ὁ ἱερεὺς *Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κ.τ.λ.* ὁ ἀρχιερεὺς/τὸν ἑξάψαλμον, ὁ ἱερεὺς τὰ εἰρηνικὰ καὶ οἱ χοροὶ ψάλλουσι τὰ ἑπόμενα τροπάρια:

Ἦχος β'.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

(τετράκις)

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσὴφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἱλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα Πατρὶ

Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν ᾅδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Καὶ νῦν

Ταῖς μυροφόροις, γυναιξί, παρὰ τὸ μνῆμα ἐπιστὰς ὁ ἄγγελος ἐβόα. Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἁρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος.

Ὁ ἱερεὺς **Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν,** καὶ ψάλλομεν τὰ δύο καθίσματα:

Ἦχος α'. **Τὸν τάφον σου, Σωτὴρ**

Σινδόνι καθαρᾷ καὶ ἀρώμασι θείοις, τὸ σῶμα τὸ σεπτὸν, ἐξαιτήσας Πιλάτῳ, μυρίζει καὶ τίθησιν, Ἰωσὴφ καινῷ μνήματι· ὅθεν ὄρθριαι, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ἀνεβόησαν· Δεῖξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ, τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτὸς

Ἐξέστησαν χοροὶ τῶν ἀγγέλων ὁρῶντες, τὸν ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον κόλποις, πῶς τάφῳ κατατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος· ὃν τὰ τάγματα, τὰ τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι, καὶ δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ Ἅδῃ, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Ἀναγινώσκεται ὁ ν'. ψαλμὸς **Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου,** καὶ οἱ χοροὶ ψάλλουσι:

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ εἱρμὸς

Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, ὑπὸ γῆν ἔκρυψαν, τῶν σεσωσμένων οἱ Παῖδες ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον καὶ ἐπιτάφιον, ᾠδήν σοι ᾄσομαι, τῷ τῇ ταφῇ σου ζωῆς μοι, τὰς εἰσόδους διανοίξαντι, καὶ θανάτῳ θάνατον καὶ ᾅδην θανατώσαντι.

SISMANOGLIO

Δόξα Πατρὶ

Ἄνω σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν τάφῳ, τὰ ὑπερκόσμια, καὶ ὑποχθόνια, κατανοοῦντα, Σωτήρ μου, ἐδονεῖτο τῇ νεκρώσει σου· ὑπὲρ νοῦν ὠράθης γάρ, νεκρὸς ζωαρχικώτατος.

Καὶ νῦν

Ἵνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσῃς, καταπεφοίτηκας, ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς, ἀπὸ γὰρ σοῦ οὐκ ἐκρύβη ἡ ὑπόστασίς μου ἡ ἐν Ἀδάμ, καὶ ταφείς, φθαρέντα με καινοποιεῖς φιλάνθρωπε.

Καὶ πάλιν: **Κύματι θαλάσσης**

Ὠδὴ γ'. Ὁ εἱρμὸς

Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν ἀσχέτως, ἡ Κτίσις κατιδοῦσα, ἐν τῷ κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῷ συνείχετο. Οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε κραυγάζουσα.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου παρέδειξας, τὰς ὁράσεις πληθύνας, νῦν δὲ τὰ κρύφιά σου θεανδρικῶς διετράνωσας καὶ τοῖς ἐν ᾅδῃ, Δέσποτα· Οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε κραυγάζουσιν.

Δόξα Πατρὶ

Ἥπλωσας τὰς παλάμας καὶ ἥνωσας τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα, καταστολῇ δέ, Σῶτερ· τῇ ἐν σινδόνι καὶ μνήματι πεπεδημένους ἔλυσας. Οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε, κραυγάζοντας.

Καὶ νῦν

Μνήματι καὶ σφραγῖσιν, Ἀχώρητε συνεσχέθης βουλήσει καὶ γὰρ τὴν δύναμίν σου ταῖς ἐνεργείαις ἐ-

γνώρισας θεουργικῶς τοῖς μέλπουσιν. Οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε, φιλάνθρωπε.

Καὶ πάλιν: ***Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων***

Ὁ ἱερεὺς ποιεῖ αἴτησιν καὶ ψάλλομεν ἅπαξ καὶ ἀργῶς τό:

Κάθισμα Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου, Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ εἱρμὸς

Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προορῶν Ἀββακούμ, ἐξεστικῶς ἐβόα. Σὺ δυναστῶν διέκοψας κράτος, ἀγαθέ, ὁμιλῶν τοῖς ἐν ᾅδῃ ὡς παντοδύναμος.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ἑβδόμην σήμερον ἡγίασας, ἣν εὐλόγησας πρὶν καταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα καὶ καινοποιεῖς, σαββατίζων, Σωτήρ μου καὶ ἀνακτώμενος.

Δόξα Πατρὶ

Ρωμαλεότητι τοῦ κρείττονος ἐκνικήσαντός σου, τῆς σαρκὸς ἡ ψυχή σου διῄρηται σπαράττουσα· ἄμφω γὰρ δεσμοὺς τοῦ θανάτου καὶ ᾅδου, Λόγε, τῷ κράτει σου.

Καὶ νῦν

Ὁ ᾅδης, Λόγε, συναντήσας σοι, ἐπικράνθη, βροτὸν ὁρῶν τεθεωμένον, κατάστικτον τοῖς μώλωψι, καὶ πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δὲ διαπεφώνηκεν.

Καὶ πάλιν: ***Τὴν ἐν Σταυρῷ σου***

Ὠδὴ ε΄. Ὁ εἱρμὸς

Θεοφανείας σου, Χριστέ, πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης, Ἠσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν· Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ ἀγαλλιάσονται.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς ὁ πλαστουργὸς χοϊκὸς χρηματίσας καὶ σινδὼν καὶ τάφος ὑπερφαίνουσι τὸ συνὸν σοι, Λόγε μυστήριον· ὁ εὐσχήμων γὰρ βουλευτὴς τὴν τοῦ σὲ φύσαντος βουλὴν σχηματίζει ἐν σοὶ μεγαλοπρεπῶς καινοποιοῦντός με.

Δόξα Πατρὶ

Διὰ θανάτου τὸ θνητόν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέστατα, ἀποθανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἡ γὰρ σάρξ σου διαφθορὰν οὐκ εἶδε, Δέσποτα, οὐδὲ ἡ ψυχή σου εἰς ᾅδου ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται.

Καὶ νῦν

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθών, καὶ λογχευθεὶς τὴν πλευράν, πλαστουργέ μου, ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν ἀνάπλασιν, τὴν τῆς Εὔας, Ἀδὰμ γενόμενος, ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς ὕπνον φυσίζωον καὶ ζωὴν ἐγείρας ἐξ ὕπνου καὶ τῆς φθορᾶς ὡς παντοδύναμος.

Καὶ πάλιν: ***Θεοφανείας σου Χριστὲ***

Ὠδὴ στ΄. Ὁ εἱρμὸς

Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητῴοις Ἰωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ παθόντος καὶ ταφῇ δοθέντος ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ θηρὸς ἀνέθορε προσεφώνει δὲ τῇ κουστωδίᾳ. Οἱ φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελείπετε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ἀνῃρέθης ἀλλ' οὐ διῃρέθης, Λόγε ἧς μετέσχες σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυταί σου, ὁ ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὕτω μία ἦν ὑπόστασις τῆς θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ εἷς ὑπάρχεις Υἱὸς, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Δόξα Πατρὶ

Βροτοκτόνον ἀλλ' οὐ θεοκτόνον ἔφυ τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου τῆς σαρκὸς ἡ χοϊκὴ οὐσία, ἀλλ' ἡ θεότης ἀπαθὴς διέμεινε τὸ φθαρτὸν δέ σου πρὸς ἀφθαρσίαν μετεστοιχείωσας καὶ ἀφθάρτου ζωῆς ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν

Βασιλεύει ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει ᾅδης, τοῦ γένους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ, κραταιὲ, ζωαρχικῇ παλάμῃ τὰ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάραξας καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι λύτρωσιν, ἀψευδῆ Σῶτερ, γεγονὼς νεκρῶν πρωτότοκος.

Καὶ πάλιν : ***Συνεσχέθη ἀλλ' οὐ κατεσχέθη***

Μεθ' ὃ ὁ ἱερεὺς ποιεῖ μικρὰν αἴτησιν καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν ***Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης,*** ἀναγινώσκεται :

Κοντάκιον Ἦχος β'.

Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας νεκρὸς ὁρᾶται καὶ σμύρνῃ καὶ σινδόνι ἐνειλημένος, ἐν μνημείῳ κατατίθεται ὡς θνητὸς ὁ ἀθάνατος. Γυναῖκες δὲ αὐτὸν ἦλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρῶς καὶ ἐκβοῶσαι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστός, ἀφυπνώσας ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὁ Οἶκος

Ὁ συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψώθη καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις, τοῦτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνὸν ἐπὶ τοῦ

ξύλου· ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλοντο ἡ γῆ δὲ σὺν πολλῷ τῷ φόβῳ συνεκλονεῖτο· ἡ θάλασσα ἔφυγε καὶ αἱ πέτραι διερρήγνυντο, μνημεῖα δὲ πολλὰ ἠνεώχθησαν καὶ σώματα ἠγέρθησαν ἁγίων ἀνδρῶν. Ἅδης κάτω στενάζει, καὶ Ἰουδαῖοι σκέπτονται συκοφαντῆσαι Χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν, τὰ δὲ γύναια κράζουσι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Εἶτα τὸ μηνολόγιον μεθ' ὃ τὸ ἑξῆς ὑπόμνημα

Τῷ ἁγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ τὴν Θεόσωμον ταφὴν καὶ τὴν εἰς ᾅδου κάθοδον τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑορτάζομεν, δι' ὧν τῆς φθορᾶς τὸ ἡμέτερον γένος, ἀνακληθὲν πρὸς αἰωνίαν ζωὴν μεταβέβηκεν.

Στίχοι

Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον κουστωδία· οὐ γὰρ καθέξει τύμβος αὐτοζωίαν. Τῇ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ εἱρμὸς

Ἄφραστον θαῦμα! ὁ ἐν καμίνῳ ρυσάμενος, τοὺς ὁσίους Παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρὸς ἄπνους κατατίθεται εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, τῶν μελῳδούντων, Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τέτρωται ᾅδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος τὸν τρωθέντα λόγχῃ τὴν πλευράν, καὶ σθένει πυρὶ θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, τῶν μελῳδούντων, Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὄλβιος τάφος, ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος ὡς ὑπνοῦντα τὸν δημιουργόν, ζωῆς θησαυρὸς θεῖος ἀνα-

δέδεικται εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, τῶν μελῳδούντων, Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Δόξα Πατρὶ

Νόμῳ θανόντων τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν ἡ τῶν ὅλων δέχεται ζωὴ καὶ τοῦτον πηγὴν δείκνυσιν ἐγέρσεως εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων, Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν

Μία ὑπῆρχεν ἡ ἐν τῷ ᾅδῃ ἀχώριστος καὶ ἐν τάφῳ καὶ ἐν τῇ Ἐδέμ, θεότης Χριστοῦ σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων, Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Καὶ πάλιν: *Ἄφραστον θαῦμα*

Ὠδὴ η΄. Ὁ εἱρμός

Ἔκστηθι φρίττων, οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται ὁ ἐν ὑψίστοις εἰκῶν καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται, ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Λέλυται ἄχραντος ναός, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συνανίστησι σκηνήν. Ἀδὰμ γὰρ τῷ προτέρῳ δεύτερος ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν κατῆλθε μέχρις ᾅδου ταμείων, ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον

Πέπαυται τόλμα μαθητῶν Ἀριμαθαίας δὲ ἀριστεύει Ἰωσήφ· νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θεώμενος τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, αἰτεῖται καὶ κηδεύει κραυγάζων· Οἱ

παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ

Ὢ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὢ ἀγαθότητος! ὢ ἀφράστου ἀνοχῆς! ἑκὼν γὰρ ὑπὸ γῆς σφραγίζεται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν καὶ πλάνος Θεὸς συκοφαντεῖται, ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ πάλιν: *Ἔκστηθι φρίττων οὐρανέ.*

Μεθ' ὃ ὁ διάκονος ἐκφωνεῖ: *Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέραν τοῦ φωτός* .. καὶ εὐθὺς ψάλλεται ἡ

Ὠδὴ θ΄.

Μὴ ἐποδύρου μου, μῆτερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς συνέλαβες Υἱόν· ἀναστήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ ἀπαύστως ὡς Θεὸς τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ μεγαλύνοντας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐπὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ τὰς ὀδύνας φυγοῦσα ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, ἄναρχε Υἱέ, νῦν δέ σε, Θεέ μου ἄπνουν ὁρῶσα νεκρόν, τῇ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης σπαράττομαι δεινῶς· ἀλλ' ἀνάστηθι, ὅπως μεγαλυνθήσομαι.

Δόξα Πατρὶ

Γῆ με καλύπτει ἑκόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν ᾅδου οἱ πυλωροί, ἠμφιεσμένον βλέποντες στολήν, ἡμαγμένην Μῆτερ, τῆς ἐκδικήσεως, τοὺς ἐχθροὺς ἐν σταυρῷ γὰρ πατάξας ὡς Θεὸς ἀναστήσομαι αὖθις καὶ μεγαλύνω σε.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ

Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις εὐφραινέσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσκύλευται ᾅδης μετὰ μύρων

γυναῖκες προσυπαντάτωσαν, τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὔᾳ λυτροῦμαι παγγενῆ καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Καὶ πάλιν: ***Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ***

Καὶ εὐθὺς ὁ προεξάρχων ἀρχιερεὺς ἢ προεστώς, ἐξέρχεται τοῦ ἱεροῦ βήματος, προπορευομένων τῶν ἱερέων καὶ διακόνων καὶ προχωρῶν πρὸς τὸν ἱερὸν ἐπιτάφιον, ψάλλει τό: ***Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ*** μετὰ τῶν χορῶν τῶν ψαλτῶν.

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ ΜΕΓ. ΣΑΒΒΑΤΟΥ

Α΄. ΣΤΑΣΙΣ

Ἦχος πλ. α΄.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σήν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον λύεις δὲ καὶ τοῦ Ἅδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾷς.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφὴν καὶ τὰ πάθη σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ, τάφῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανόντας ἀνιστῶν.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν

SISMANOGLIO

τοῖς ἐν τῷ Ἅδῃ ἐλήλυθας; ἢ τὸ γένος ἀπολῦσαι τῶν βροτῶν;

Ὁ δεσπότης πάντων καθορᾶται νεκρὸς καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν βροτῶν.

Ὁ ὡραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτοὺς ὡς ἀνείδεος νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὡραΐσας τοῦ παντός.

Ὢ θαυμάτων ξένων! ὢ πραγμάτων κενῶν! ὁ πνοῆς μοι χορηγὸς ἄπνους φέρεται, κηδευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυς καὶ τῶν κόλπων, Χριστέ, τῶν πατρῴων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας, τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ὁμοῦ.

Ἀληθὴς καὶ πόλου καὶ τῆς γῆς βασιλεύς, εἰ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐπεγνώσθης πάσῃ κτίσει, Ἰησοῦ.

Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστουργέτα Χριστέ, τὰ τοῦ Ἅδου ἐσαλεύθη θεμέλια καὶ μνημεῖα ἠνεώχθη τῶν βροτῶν.

Ἐκ φθορᾶς ἀνέβη ἡ ζωή μου, Σωτήρ, σοῦ θανόντος καὶ θανοῦσι φοιτήσαντος καὶ συνθλάσαντος τοῦ Ἅδου τοὺς μοχλούς.

Ὡς φωτὸς λυχνία νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται καὶ διώκει τὸν ἐν Ἅδῃ σκοτασμόν.

Νοερῶν συντρέχει στρατιῶν ἡ πληθὺς Ἰωσὴφ καὶ Νικοδήμῳ συστεῖλαί σε, τὸν ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῷ.

Ἐπὶ γῆς κατῆλθες, ἵνα σώσῃς Ἀδάμ, καὶ ἐν γῇ μὴ εὑρηκὼς τοῦτον, Δέσποτα, μέχρις Ἅδου κατελήλυθας, ζητῶν.

Συγκλονεῖται φόβῳ πᾶσα, Λόγε. ἡ γῆ καὶ φωσφόρος τὰς ἀκτίνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῇ κρυβέντος σου φωτός.

Ὥσπερ σίτου κόκκος ὑποδὺς κόλπους γῆς, τὸν πολύχουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

Ὑπὸ γῆν ἐκρύβης ὥσπερ Ἥλιος νῦν, καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυψαι, ἀλλ' ἀνέτειλον φαιδρότερον Σωτήρ.

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τῇ νεκρώσει σου, νέος Σῶτερ, ἐν σαρκὶ φανεὶς Ἀδάμ.

Νοεραί σε τάξεις, ἡπλωμένον νεκρὸν καθορῶσαι δι' ἡμᾶς ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι Σωτήρ.

Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφὼς τοῦ Ἀδάμ, ἐξ ἧς τὴν Εὔαν διέπλασας καὶ ἐξέβλυσας κρουνοὺς καθαρκτικούς.

Ὁ Εὐσχήμων, Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν εὐσχημόνως σε καὶ θαμβεῖταί σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Ὢ χαρᾶς ἐκείνης! ὢ πολλῆς ἡδονῆς! ἧσπερ τοῖς ἐν Ἅδῃ πεπλήρωκας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.

Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ Τὴν ταφήν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος φιλάνθρωπε, δι' ὧν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Κατὰ σοῦ ρομφαία ἐστιλβοῦτο Χριστέ, καὶ ρομφαία ἰσχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, ἡ ρομφαία δὲ τροποῦται τῆς Ἐδέμ.

Ἐν σαρκὶ θελήσει τῆς Τριάδος ὁ εἷς, ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θάνατον, ἵνα σώσῃ πᾶν τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Ὁ Κριτὴς ἐν κρίσει, πρὸ Πιλάτου κριτοῦ, καὶ παρίστατο καὶ θάνατον ἄδικον κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Ὁ λαὸς ἀκρίτως, ὑπακούων κριταῖς, τὸν ληστὴν τὸν Βαρραβᾶν μὲν ἀπέλυσε, τὸν Σωτῆρα δὲ παρέδωκε Σταυρῷ.

Δεῦρο νῦν Ἰούδα, φονευτὰ μαθητά, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δεῖξόν μοι, δι' ὃν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ

Ὡς φιλάνθρωπός τις ὑποκρίνῃ μωρέ, καὶ τυφλὲ πανωλεθρότατε ἄσπονδε, ὁ τὸ μύρον πεπρακὼς διὰ τιμῆς

Οὐρανίου μύρου ποίαν ἔσχες τιμήν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον; λύσσαν εὗρες, καταρώτατε σατάν.

Δακρυρρόους θρήνους ἐπὶ σὲ ἡ Ἁγνὴ μητρικῶς, ὢ Ἰησοῦ, ἐπιρραίνουσα, ἀνεβόα. Πῶς κηδεύσω σε, υἱέ;

Οἴμοι! φῶς τοῦ κόσμου, οἴμοι! φῶς τὸ ἐμόν, Ἰησοῦ μου ποθεινότατε ἔκραζεν ἡ Παρθένος θρηνῳδοῦσα γοερῶς.

Ὢ Θεὲ καὶ Λόγε, ὢ χαρὰ ἡ ἐμή, πῶς ἐνέγκω σου ταφὴν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ καὶ δακρύων πηγάς; ἡ θεόνυμφος Παρθένος ἐκραύγαζεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν;

Ὢ βουνοὶ καὶ νᾶπαι καὶ ἀνθρώπων πληθύς, νῦν θρηνήσατε τὰ πάντα καὶ κλαύσατε σὺν ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μητρί.

Πότε ἴδω, Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς; τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα ἐν κλαυθμῷ.

Ὁ ζώσας φίλον, Ἰησοῦ μου, τὸν σὸν, τεταρταῖον ὀδωδότα τὸν Λάζαρον, πῶς αὐτὸς τριημερεύεις ἐν νεκροῖς;

Δόξα Πατρὶ

Ἀνυμνοῦμεν, Λόγε, σὲ τὸν πάντων Θεὸν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου ταφήν.

Καὶ νῦν

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Ἁγνὴ, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, τοῦ υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Εἶτα πάλιν

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστὲ, καὶ ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σήν.

Ὁ διάκονος ***"Ἔτι καὶ ἔτι***, ὁ ἀρχιερεὺς ***"Ὅτι ηὐλόγηταί σου τὸ ὄνομα καὶ δεδόξασταί σου ἡ βασιλεία*** κ.τ.λ. καὶ ἄρχεται ἡ δευτέρα Στάσις.

✠

Β'. ΣΤΑΣΙΣ

Ἦχος πλ. α'.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σὲ τὸν ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ **Σταυρῷ** τὰς χεῖρας ἐκτείναντα καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σὲ τὸν πάντων κτίστην· τοῖς γὰρ σοῖς παθήμασιν ἔχομεν τὴν ἀπάθειαν ρυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Ἔφριξεν ἡ γῆ καὶ ὁ ἥλιος ἐκρύβη, Σῶτερ, σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς, Χριστὲ, ἐν τῷ τάφῳ δύντος νῦν σωματικῶς.

Ἄνω σε, Σωτὴρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα κάτω δὲ νεκρὸν ἡπλωμένον γῇ καθορῶντα, φρίττει νῦν τὰ Σεραφίμ.

Ρήγνυται, ναοῦ καταπέτασμα τῇ σῇ σταυρώσει καὶ τὸ φῶς φωστῆρες νῦν κρύπτουσι, σοῦ κρυβέντος τοῦ ἡλίου ὑπὸ γῆν.

Γῆς ὁ κατ' ἀρχὰς μόνῳ νεύματι τὸν γῦρον πήξας, ἄπνους ὡς βροτὸς καθηπέδυ γῆν, τῷ θεάματι σὺ φρίξον, οὐρανέ.

Θρῆνον ἱερὸν, δεῦτε ᾄσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ μυροφόροι γυναῖκες πρὶν, ἵν' ἀκούσωμεν τὸ χαῖρε σὺν αὐταῖς.

Μύρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις, Λόγε, ὅθεν σοι καὶ μύρα προσέφερον αἱ γυναῖκες σοι τῷ ζῶντι ὡς νεκρῷ.

Κόκκος διφυὴς, ὁ φυσίζωος ἐν γῆς λαγόσι σπείρεται σὺν δάκρυσι σήμερον, ἀλλ' ἐκφὺς, τὸν κόσμον πλήσει τῆς χαρᾶς.

Ἔπτηξεν Ἀδὰμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν παραδείσῳ, χαίρει δὲ πρὸς Ἅδην φοιτήσαντος, πεπτωκὼς τὸ πρὶν καὶ νῦν ἐξεγερθείς.

Τάφῳ Ἰωσὴφ εὐλαβῶς σε τῷ καινῷ συγκρύπτων, ὕμνους ἐξοδίους ἀνέμελπε, τοῖς συμμίκτοις θρήνοις ᾄδων σοι, Χριστέ.

Ἥλιος, φαιδρὸν ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα, Λόγε, ἀναστὰς καὶ σὺ δ' ἐξαστράψειας μετὰ θάνατον φαιδρῶς ὡς ἐκ παστοῦ.

Γῆ σε πλαστουργὲ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη, τρόμῳ συσχεθεῖσα, Σῶτερ, τινάσσεται, ἀφυπνώσασα νεκροὺς, τῷ τιναγμῷ.

Μύροις σε Χριστὲ, ὁ **Νικόδημος** καὶ ὁ Εὐσχήμων νῦν καινοπρεπῶς περιστέλλοντες, ἀνεκραύγαζον. Ὤ! φρῖξον οὐρανέ.

Σὲ τὸν τοῦ παντὸς γλυκασμὸν ἡ μήτηρ καθορῶσα πόμα τὸ πικρὸν ποτιζόμενον, καταβρέχει ὄψεις δάκρυσι πικρῶς.

Μόνη γυναικῶν ἄνευ πόνων ἔτεκόν σε, τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρω τῷ πάθει σου ἀφορήτους ἀνεβόα ἡ σεμνή.

Τέτρωμαι δεινῶς καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάχνα, Λόγε, βλέπουσα σφαγήν του τὴν ἄδικον ἡ πανάχραντος ἐβόα ἐν κλαυθμῷ.

Ἴδε μαθητὴν, ὃν ἠγάπησας καὶ σὴν μητέρα, καὶ φθογγὴν δὸς τέκνον γλυκύτατον, ἀνεβόα θρηνῳδοῦσα ἡ ἁγνή.

Ταῦτα Γαβριὴλ μοὶ ἀπήγγειλεν, ὅτε κατέπτη, ὅς τὴν βασιλείαν αἰώνιον ἔφη εἶναι τοῦ υἱοῦ μου Ἰησοῦ;

Οἴμοι ! ὦ **υἱὲ**, ἡ ἀπείρανδρος θρηνεῖ καὶ λέγει. Ὃν ὡς βασιλέα γὰρ ἤλπιζον, νῦν κατάκριτον ὁρῶ ἐπὶ Σταυροῦ.

Ἔκλαιε πικρῶς, ἡ Πανάμωμός σου μήτηρ, Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἑώρακέ σὲ τὸν ἄφραστον καὶ ἄναρχον **Θεόν**.

Φεῦ τοῦ **Συμεὼν** ἐκτετέλεσται ἡ προφητεία ἡ γὰρ σὴ ρομφαία διέδραμε τὴν καρδίαν τὴν ἐμὴν, Ἐμμανουήλ.

Ὕμνοις Ἰωσὴφ καὶ **Νικόδημος** ἐπιταφίους τῷ Χριστῷ θανόντι νῦν ᾄδουσι, σὺν αὐτοῖς δὲ ᾄδει καὶ τὰ Σεραφείμ.

SISMANOGLIO

Ὄμμα τὸ γλυκὺ καὶ τὰ χείλη σου πῶς μύσω, Λόγε; πῶς θεοπρεπῶς δὲ κηδεύσω σε; ἐγὼ φρίττω, ἀνεβόα Ἰωσήφ.

Εἶδε τὸν σεισμὸν ἑκατόνταρχος καὶ τὰ σημεῖα, καὶ **Υἱὸν Θεοῦ** σε ἐκήρυττε, σταυρωθέντα καὶ θανόντα δι' ἡμᾶς.

Λίθος λαξευτὸς τὸν ἀκρόγωνον, καλύπτει λίθον· ἄνθρωπος θνητὸς δ' ὡς θνητὸν Θεὸν ἐν τῷ τάφῳ νῦν ἐγκρύπτει σφῖξον γῆ.

Ἔδυς τῇ **σαρκὶ** ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος, καὶ μὴ φέρων βλέπειν ὁ ἥλιος, ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

Ὕπνωσας μικρὸν καὶ ἐζώωσας τοὺς τεθνεῶτας, καὶ ἐξαναστάς, ἐξανέστησας, τοὺς ὑπνοῦντας ἀπ' αἰῶνος, ἀγαθέ.

Ὕπνωσεν **Ἀδὰμ** ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς ἐξάγει. σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας, Θεοῦ Υἱέ, ἐκ πλευρᾶς σου βρύεις κόσμῳ τὴν ζωήν.

Σπεῖρα φθονερῶν γραμματέων τε καὶ πρεσβυτέρων, ἔγνως μὲν υἱοῦ τὴν ἀνέγερσιν διατὶ δὲ κατακρίνεις τὸν **Χριστόν**;

Χλαῖναν ἐμπαιγμοῦ, τὸν κοσμήτορα παντὸς ἐνδύεις, ὃς τὸν οὐρανὸν κατηστέρωσε καὶ τῆς γῆς τὸ πᾶν ἐκόσμησε λαμπρῶς.

Ὥσπερ πελεκὰν τετρωμένος τὴν πλευράν σου, Λόγε τοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας ἐπιστάξας ζωτικοὺς αὐτοῖς κρουνούς.

Ράπισμα χειρῶν κατεδέξατο ἐν σιαγόνι ὃς χειρὶ τὸν ἄνθρωπον ἔπλασε, καὶ συνέθλασε τὰς μύλας τοῦ θηρός.

Ἥλιος, τὸ πρὶν Ἰησοῦς, τοὺς ἀλλοφύλους κόπτων, ἔστησεν αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας καταβάλλων τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Ἔφριξεν ἰδὼν τὸ ἀόρατόν σε φῶς, Χριστέ μου, μνήματι κρυπτόμενον ἄπνουν τε καὶ ἐσκότασεν ὁ ἥλιος τὸ φῶς.

Ἅδης ὁ δεινὸς συνετρόμαξεν, ἰδών σε τότε, ἥλιε τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Πρὶν τὸν τῆς Ραχὴλ υἱὸν ἔκλαυσε λαὸς κατ' οἶκον νῦν τὸν τῆς Παρθένου ἐκόψατο ἡ χορεία μαθητῶν σὺν τῇ μητρί.

Ὕμνοις σου, Χριστέ, νῦν τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ταφήν τε ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες τῇ ταφῇ.

Δόξα Πατρὶ

Σὺ Θεὸς ἡμῶν ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Πνεῦμα, σκῆπτρα τῶν ἀνάκτων κραταίωσον κατ' ἐχθρῶν τῶν δυσμενῶν ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν

Τέξασα ζωήν, παναμώμητε ἁγνὴ Παρθένε, Ἐκκλησίας παῦσον τὰ σκάνδαλα καὶ εἰρήνην δὸς αὐτῇ ὡς ἀγαθή.

Εἶτα πάλιν

Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε τὸν ζωοδότην τὸν ἐν τῷ σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Καὶ εὐθὺς ὁ διάκονος ποιεῖ μικρὰν αἴτησιν ὡς ἐν τῇ Α' Στάσει καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἢ ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν: *Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβὶμ ἐπαναπαυόμενος καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.* Καὶ ἄρχεται ἡ Γ' Στάσις.

SISMANOGLIO MEGARO

✠

Γ' ΣΤΑΣΙΣ

Ἦχος Γ'.

Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ἐπιταφίους ὕμνους προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Τοῦ ξύλου καθελών σε ὁ ἀπ' Ἀριμαθαίας ἐν τάφῳ σὲ κηδεύει.

Αἱ μυροφόροι ἦλθον καὶ μύρα σοι, Χριστέ μου, κομίζουσι προφρόνως.

Ἡ κτίσις δεῦρο πᾶσα τοὺς ἐξοδίους ὕμνους προσοίσωμεν τῷ Κτίστῃ.

Νῦν ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα σὺν μυροφόροις πάντες μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Ὦ Ἰωσὴφ τρισμάκαρ σὺ κήδευσον τὸ σῶμα Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα διδοῦσι τῷ Σωτῆρι χολὴν καὶ ὄξος ἅμα.

Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης προδέδωκεν ὁ μύστης τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Τὸν ῥύστην ὁ πωλήσας αἰχμάλωτος κατέστη ὁ δόλιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα βαθὺς τὸ στόμα βόθρος κριτῶν τῶν παρανόμων.

Ὢ τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς χριστοκτονίας τῆς τῶν προφητοκτόνων!

Ὁ Ἰωσὴφ κηδεύει μετὰ τοῦ Νικοδήμου νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.

Σὲ ὕπτιον ὁρῶσα ἡ τέξασ' ἀνωδύνως μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

Ὢ ἥδιστόν μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, ποῦ ἔδυ σου τὸ κάλλος;

Ἀνέκραζεν ἡ κόρη θερμῶς δακρυρροοῦσα τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.

Ὢ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτει;

Ἀλόντ' Ἀδὰμ καὶ Εὔαν ἐλευθερῶσαι, μῆτερ, μὴ θρήνει ταῦτα πάσχω.

Δοξάζω σου, υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Πικρὰν χολὴν καὶ ὄξος, Οἰκτίρμον, ἐποτίσθης, πικρίας λύων γεῦσιν.

Ἰκρίῳ προσεπάγης ὁ πάλαι τὸν λαόν σου νεφέλης στύλῳ σκέπων.

Αἱ μυροφόροι, Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι προσέφερόν σοι μῦρα.

Ἀνάστηθι, οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων ἐξανιστῶν τοῦ Ἅδου.

Τὸν θάνατον θανάτῳ σὺ θανατοῖς Θεέ μου, δυνάμει σου τῇ θείᾳ.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται σοφίᾳ σῇ, Θεέ μου.

Πρὸς τὸν πυθμένα Ἅδου κατήχθη ὁ προδότης διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ συναπολοῦνται πάντες οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Υἱὲ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Ἀνάστα Ζωοδότα, ἡ σὲ τεκοῦσα μήτηρ, δακρυρροοῦσα λέγει.

Ἐξαναστῆναι σπεῦσον τὴν λύπην λύων, Λόγε, τῆς σὲ ἁγνῶς τεκούσης.

Σὲ κλαίει μετὰ θρήνων ἡ πάναγνός σου μήτηρ, Σωτήρ μου νεκρωθέντα.

Τὰ γύναια σὺν μύροις προσῆλθόν σε μυρίσαι, Χριστὸν τὸν θεῖον μύρον.

Οὐράνιαι δυνάμεις ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρόν σε καθορῶσαι.

Συστήματα ἀγγέλων καὶ προφητῶν χορεῖαι ὑμνοῦσι τὴν ταφήν σου.

Ἐκπλήττονται οἱ νόες τὴν ξένην καὶ φρικτήν σου ταφὴν τοῦ πάντων κτίστου.

Τοῖς φόβῳ τε καὶ πόθῳ τὰ πάθη σου τιμῶσι πταισμάτων δίδου λύσιν.

Ἔρραναν τὸν τάφον αἱ μυροφόροι μύρα, λίαν πρωῒ ἐλθοῦσαι.

Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ λαῷ σου σωτηρίαν δωροῦ τῇ σῇ ἐγέρσει.

Δόξα Πατρὶ

Τριὰς μονὰς Θεέ μου Πατήρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν

Ἰδεῖν τὴν τοῦ υἱοῦ σου ἀνάστασιν, Παρθένε, ἀξίωσιν σοὺς δούλους.

Εἶτα πάλιν

Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ἐπιταφίους ὕμνους, προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Ὁ διάκονος ποιεῖ μικρὰν αἴτησιν ὡς ἐν τῇ Α΄ Στάσει καὶ ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν: ***Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης***. Καὶ εὐθὺς ὁ προεξάρχων ἀρχιερεὺς ἢ ὁ προεστὼς

μετὰ τῶν ἱερέων ἄρχονται ψάλλοντες τὰ ἀναστάσιμα εὐλογητάρια τὰ λεγόμενα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Ἦχος πλ. α'.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος κατεπλάγη ὁρῶν σε ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δὲ Σωτὴρ τὴν ἰσχὺν καθελόντα καὶ σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἐγείραντα καὶ ἐξ Ἄδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε....

Τί τὰ μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ μαθήτριαι κιρνᾶτε; Ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ Ἄγγελος προσεφθέγγετο ταῖς μυροφόροις. Ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἥσθητε· ὁ Σωτὴρ γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε....

Λίαν πρωῒ μυροφόροι ἔδραμον πρὸ τὸ μνῆμά σου θρηνολογοῦσαι ἀλλ' ἐπέστη πρὸ αὐτὰς ὁ ἄγγελος καὶ εἶπε: Θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται μὴ κλαίετε· τὴν ἀνάστασιν δὲ ἀποστόλοις εἴπατε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε...

Μυροφόροι γυναῖκες μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι πρὸς τὸ μνῆμά σου, Σῶτερ ἐνηχοῦντο, ἀγγέλου τρανῶς πρὸς αὐτὰς φθεγγομένου. Τί μετὰ νεκρῶν τὸν ζῶντα λογίζεσθε, ὡς Θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα Πατρὶ

Προσκυνοῦμεν Πατέρα καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφὶμ κράζοντες τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Κύριε.

Καὶ νῦν

Ζωοδότην τεκοῦσα ἐλυτρώσω Παρθένε, τὸν Ἀδὰμ ἁμαρτίας, χαρμονὴν δὲ τῇ Εὔᾳ ἀντὶ λύπης παρέσχες,

© SISMANOGLIO

ῥεύσαντα ζωὴν ἴθυνε πρὸς ταύτην δὲ ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα. δόξα σοι ὁ Θεός.

(ἐκ τρίτου)

Μεθ' ὃ ὁ διάκονος ποιεῖ μικρὰν αἴτησιν καὶ ὁ προεξάρχων ἀρχιερεὺς ἢ προεστὼς τὴν ἐκφώνησιν : ***Ὅτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν κ.τ.λ.*** καὶ εὐθὺς τὸ Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τοῦτο λέγεται ἐκ τρίτου μόνον καὶ οὐδὲν ἄλλο, μεθ' ὃ ψάλλομεν τοὺς Αἴνους:

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις. Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Αἰνεῖτε αὐτὸν πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ. Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.

Σήμερον συνέχει τάφος, τὸν συνέχοντα παλάμῃ τὴν κτίσιν καλύπτει λίθος, τὸν καλύψαντα ἀρετῇ τοὺς οὐρανούς· ὑπνοῖ ἡ ζωή, καὶ Ἅδης τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῇ οἰκονομίᾳ, δι' ἧς τελέσας πάντα, σαββατισμὸν αἰώνιον, ἐδωρήσω ὑμῖν τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ.

Τί τὸ δρώμενον θέαμα; τίς ἡ παροῦσα κατάστασις ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων τὴν διὰ πάθους τελέσας οἰκονομίαν ἐν τάφῳ σαββατίζει, καινὸν ἡμῖν παρέχον σαββατισμόν. Αὐτῷ βοήσωμεν. Ἀνάστα ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐν τάφῳ κειμένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποιήσῃ. Δεῦτε σήμερον, τὸν ἐξ Ἰούδα ὑπνοῦντα θεώμενοι, προφητικῶς αὐτῷ ἐκβοήσωμεν. Ἀναπεσών, κεκοίμησαι ὡς λέων τίς ἐγερεῖ σε Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτεξουσίως, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἑκουσίως. Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Ἠτήσατο, Ἰωσὴφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν· ὁ συντρίψας κράτος θανάτου καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυποῦτο λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εὐλογημένον **Σάββατον**, αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ᾗ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας, εἰς ὃ ἦν πάλιν ἐπανελθὼν διὰ τῆς **Ἀναστάσεως**, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν

Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ ᾅδης ᾐχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὔα ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιή-

SISMANOGLIO

θημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Καὶ εὐθὺς τὴν δοξολογίαν

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι, διὰ τὴν μεγάλην σου δόξαν.

Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ Παντοκράτωρ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστὲ καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεὸς ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου· ἐλέησον ἡμᾶς ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξε τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι σὺ εἶ μόνος Ἅγιος, σὺ εἶ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Καθ' ἑκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Ἐγὼ εἶπα, Κύριε ἐλέησόν με, ἴασαι τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἥμαρτόν σοι.

Κύριε πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε. Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εἶτα οἱ ἱερεῖς αἴροντες τὸν ἱερὸν Ἐπιτάφιον ἐξερχόμενοι εἰσοδεύουσι περὶ τὸν Ναόν, τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων.

Ἦχος πλ. β'.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μετὰ τὸ σύνηθες μνημόνευμα καὶ τὸ ἑπόμενον τροπάριον:

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν ἥλιον κρύψαντα τὰς ἰδίας ἀκτῖνας καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διαρραγὲν τῷ τοῦ Σωτῆρος θανάτῳ ὁ Ἰωσὴφ θεασάμενος προσῆλθε τῷ Πιλάτῳ καὶ καθικετεύει λέγων· Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα, ἐβόα· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ὁμόφιλοι μισοῦντες θανατοῦσιν ὡς ξένον, δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπειν τοῦ θανάτου τὸν ξένον, δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζειν τοὺς πτωχούς τε καὶ ξένους, δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν Ἑβραῖοι τῷ φθόνῳ ἀπεξένωσαν κόσμῳ· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὃς ὡς ξένος οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ κλῖναι· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον ὃν ἡ Μήτηρ ὁρῶσα, νεκρωθέντα, ἐβόα. Ὦ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, εἰ καὶ τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι καὶ τὴν καρδίαν σπαράττομαι, νεκρόν σε καθορῶσα, ἀλλὰ τῇ σῇ Ἀναστάσει θαρροῦσα μεγαλύνω. Καὶ τούτοις τοίνυν τοῖς λόγοις δυσωπῶν τὸν Πιλάτον ὁ Εὐσχήμων, λαμβάνει

τοῦ Σωτῆρος τὸ σῶμα, ὃ καὶ φόβῳ ἐν σινδόνι ἐνειλήσας καὶ σμύρνῃ κατέθετο ἐν τάφῳ τὸν παρέχοντα πᾶσι ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐπανελθόντων ἁπάντων ἔνδον τοῦ ναοῦ ὁ προεξάρχων ἐκφωνεῖ: ***Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφία,*** καὶ ψάλλουσι τὰ ἀπολυτίκια: ***Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸ θάνατον*** (σελ. 3) ***Ταῖς μυροφόροις γυναιξί. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.*** Ὁ δὲ ἀναγνώστης ἀναγινώσκει τὰς προφητείας:

Ἦχος β'.

Ὁ συνέχων τὰ πέρατα, τάφῳ συσχεθῆναι κατεδέξω Χριστέ, ἵνα τῆς τοῦ ᾅδου καταπτώσεως λυτρώσῃς τὸ ἀνθρώπινον καὶ ἀθανατίσας, ζωώσῃς ἡμᾶς ὡς Θεὸς ἀθάνατος.

Προκείμενον Ἦχος δ':

Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ ἀνάγνωσμα λζ' 1

Ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κυρίου, καὶ ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου, καὶ τοῦτο ἦν μεστὸν ὀστέων ἀνθρωπίνων, καὶ περιήγαγέ με ἐπ' αὐτὰ κύκλωθεν κύκλῳ καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου καὶ ἰδού, ξηρὰ σφόδρα. Καὶ εἶπε πρός με· Υἱὲ ἀνθρώπου εἰ ζήσεται τὰ ὀστέα ταῦτα; Καὶ εἶπα Κύριε, Κύριε, σὺ ἐπίστασαι ταῦτα. Καὶ εἶπε πρός με. Προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστέα ταῦτα, καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς. «Τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρὰ ἀκούσατε λόγον Κυρίου. Τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις.

Ἰδού, ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς καὶ δώσω εἰς ὑμᾶς νεῦρα, καὶ ἀνάξω εἰς ὑμᾶς σάρκας, καί, ἐκτενῶ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς καὶ ζήσεσθε, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος. Καὶ προφήτευσα, καθὼς

SISMANOGLIO

ἐνετείλατό μοι Κύριος. Καὶ ἐγένετο φωνὴ ἐν τῷ ἐμὲ προφητεῦσαι, καὶ ἰδοὺ σεισμός, καὶ προσήγαγε τὰ ὀστᾶ ἑκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδού, ἐπ' αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαινεν ἐπ' αὐτὰ δέρμα ἐπάνω καὶ πνεῦμα οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καὶ εἶπε πρός με. Προφήτευσον ἐπὶ τὸ πνεῦμα υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον, καὶ εἰπὲ τῷ πνεύματι. Τάδε λέγει Κύριος Κύριος. Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέ, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν.

Καὶ προεφήτευσα, καθ' ὅ,τι ἐνετείλατό μοι καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρός με λέγων. Υἱὲ ἀνθρώπου· τὰ ὀστᾶ ταῦτα πᾶς οἶκος Ἰσραήλ ἐστιν, αὐτοὶ λέγουσι. Ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστᾶ ἡμῶν, ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Διὰ τοῦτο προφήτευσον, καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτούς. Τάδε λέγει Κύριος, Κύριος. Ἰδού, ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν, καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοῖξαί με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς ζήσεσθε, καὶ θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος, ἐλάλησα, καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος, Κύριος.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου ὑψωθήτω ἡ χείρ σου.
Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου,
Πρὸς Κορινθίους Α΄. ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοὶ μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ· Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθώς ἐστε ἄζυμοι. Καὶ γὰρ τὸ πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χρι-

στός· ὥστε ἑορτάζωμεν μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας. Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπὲρ ὑμῶν κατάρα γέγραπται γάρ· Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ πίστεως.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευήν, συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλᾶτον λέγοντες: Κύριε, ἐμνήσθημεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, ἔτι ζῶν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας, μήποτε, ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτός, κλέψωσιν αὐτόν, καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ. Ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης. Ἔφη αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος. Ἔχετε κουστωδίαν· ὑπάγετε, ἀσφαλίσασθε, ὡς οἴδατε. Οἱ δὲ πορευθέντες, ἠσφαλίσαντο τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.

Ὁ διάκονος τὴν ἐκτενῆ. ***Εἴπωμεν πάντες. Πληρώσωμεν τὴν ἑωθινήν.*** Ὁ ἱερεὺς ***Σὸν γάρ ἐστι*** καὶ ποιεῖ ἀπόλυσιν:

Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν δόξα σοι. Ὁ ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας καὶ κολαφισμούς, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπομείνας, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις κτλ. Δι' εὐχῶν.